

Ett fasaväckande blodsåd.

**Chefen för kustartilleriet,
general Otto L. Beckman
lönmördad i Kungs-
trädgården.**

**Mördaren, en arbetslös ungsocia-
list, begår självmord.**

**En fältskär träffad av förlupen
kula.**

På lördagsnatten vid 12-tiden begicks här i Stockholm ett blodsåd, som på grund av omständigheterna är ägnat att uppväcka den största fasa och avsky inom hela samhället. En högre militär, chefen för kustartilleriet, general Otto L. Beckman, som befann sig på hemväg gående genom Kungsträdgården, blev nämligen utan någon synbar anledning nedskjuten bakifrån av en ung man. Mördaren sökte även skjuta kommandör P. Dahlgren, som befann sig i sällskap med den lönmördade, men träffade i stället en förbipasserande fältskär Levander. Därefter sköt han sig själv två skott i huvudet.

Enligt vad som framgått av undersökningen, är mördarens namn Adolf Hjalmar Vång.

Angående de närmare omständigheterna har kommandör Dahlgren berättat bl. a. följande för en tidnings representant:

Efter galadinern på slottet, som såväl jag som generalmajor Beckman bevistade, begåvo vi oss jämte några andra officerare ut i staden för att taga stäten i betraktande. Sedan vi åsett den kungliga kortegen skildes generalmajor Beckman och jag från det övriga sällskapet och begåvo oss tillsammans till Grand hotell.

Något över halv 12 avlägsnade vi oss därifrån för att begiva oss till våra hem.

Generalmajoren befann sig i ett ypperligt humör. Det sista vi på restaurangen hade talat om var om tsarbesöket. Jag uttalade den förmodan, att det nog skulle kännas skönt för myndigheterna, när besöket var över och allt gått lugnt och bra.

Generalen inföll då:

— Det har ingen fara. Svenskarna äro ett allt för präktigt folk för att begå några lömska våldsdåd — det skulle möjligen vara någon rysk revolutionär, men det tror jag inte heller på ...

Därpå avstannade samtalet och vi gingo ut.

Natten var vacker, men det var rätt skumt. Vi gingo sida vid sida, jag till vänster om generalen, och vi gingo tysta, försänkta i var och en sina tankar, tills vi kommo till Palmeska huset, då

jag föreslog att vi skulle följa trottoaren, som löper utefter gamla Dramaten.

Generalmajor Beckman invände då:

— Nej, vi gå in i parken, det är så skönt under träden.

Så gingo vi då in under Kungsträdgårdens lindar och där inträffade den sorgliga händelsen. Hade vi följt trottoaren kanske det aldrig skett.

I parkens gångar var skymningen mycket tät, de därstädes promenerande voro rätt fåtaliga och skyttade dimlikt mellan träden.

Vi hade ej gått många steg i den breda gången närmast Kungsträdgårdsgatan förrän jag hör en knall, ungefär liknande det ljud som uppstår då en automobil springer. Samtidigt blixtrade ett sken och med ett svagt stönande ljud segnar generalmajor Beckman framstupa och blir liggande stilla.

Det hela kom så oväntat och våldsamt överraskande. Jag kunde ej riktigt fatta vad som inträffat. Emellertid böjde jag mig fram för att hjälpa generalmajoren, då jag råkade vända mig om och på en åtta, tio steg från mig såg en man, som mot mig riktade en revolver.

Blixtnabbi kastade jag mig åt sidan och i detsamma small ännu ett skott. Kulan gick förbi mig. Ännu en gång riktade mannen vapnet mot mig, men även denna gång lyckades jag kasta mig undan.

Jag hade nu kommit en trettio steg från den plats, där generalmajor Beckman låg, folk rusade till och på grund av skymningen kunde jag ej längre iakttaga attentatören, vars drag jag för övrigt aldrig riktigt urskilde.

Jag ropade nu högt på polis och skyttade fram till den sårade generalmajoren, som fortfarande låg i samma ställning som han fallit. Han låg i en ymnig blodpöl.

Då kördes ett fjärde skott. Det var mördaren, som när han såg det vara omöjligt undkomma, riktade vapnet mot sig själv.

Den största villervalla och uppståndelse var rådande. Det var nära nog ingen, som hade riktigt klart för sig vad som försiggått. Upphetsningen var dock naturligtvis oerhört stor. Någon polis kunde jag ej upptäcka ...

Den mördade fördes i automobil skyndsamt till Serafimerlasarettet, men vid framkomsten dit kunde endast konstateras, att döden inträtt. Kommandör Dahlgren underrättade den mördades hustru om den sorgliga händelsen och satte sig i förbindelse med kungen som genom överkammarherre Celsing framförde sitt beklagande.

Den mördades levnadsomständigheter.

General Beckman får allmänt det viteordet att han varit en dugande och av militären avhållen chef. Vi ha ingen närmare personlig kännedom om honom, men ha ingen anledning betvivla riktigheten av dessa omdömen.

Han var född i Stockholm den 29 april 1856. Han blev underlöjtnant vid flottan 1876, kapten 1888, var 1889—91 lärare vid Sjökrigshögskolan, 1891—1901 chef för marindepartemanget vid flottans station i Karlskrona. 1891 blev han kommandörkapten av första graden och utnämndes 1902 till överste och chef för Karlskrona kustartilleriregemente samt artilleribefälhavare å Karlskrona fästning. Till generalmajor och chef för kustartilleriet utnämndes han i september 1907.

General B. sörjes närmast av maka och sex barn. En av sönerna är löjtnant vid Vaxholms grenadiärregemente och en kadett; de övriga äro ännu i skolåldern.

Angående mördaren

ha jämförelsevis få upplysningar framkommit. Han avled i går morse kl. 9 på Serafimerlasarettet. Genast efter hans ankomst dit tillfrågades han av den tjänstgörande läkaren, om han handlat med avsikt. Härtill svarade han ett bestämt ja, men ville eller kunde icke lämna några vidare upplysningar.

Han igenkändes av en kvinna, hos vilken han innebott. Hon har omtalat, att han föreföll att vara en nykter och ordentlig yngling. Han arbetade den tid han bodde hos henne, i en vedgård vid Fridhemsgatan, hade gott om pengar och betalade hyran ordentligt. Något umgänge hade han sällan — endast vid ett tillfälle, då ett par främmande personer under 14 dagar innebott där, hade han varit tillsammans med dessa och satt uppe om nätterna och pratade med dem.

Att han var utpräglad ungsocialist och hyste anarkistiska åsikter visste hans värdinna väl, ty han talade jämt därom. Emellertid föreföll han alltid lugn och någon överspändhet hade hon ej förmärkt hos honom.

Han var för icke länge sedan kommen till Stockholm från landsorten. Hans födelseår är 1887, vadan han sålunda endast var 22 år gammal.

En packe "Brand" har påträffats hos mördaren. Det är troligt, att han sysslat med försäljning av denna tidning. Vi ha hört ryktesvis uppges, att han den sista tiden gått arbetslös utom 14 dagar, då han haft något göra av mera tillfällig art. Då detta arbete tog slut, lär han ha yttrat till arbetskamrater och bekanta, att han skulle begå självmord och ta en till med sig i döden, så snart den sista avlöningen tog slut.

Är detta riktigt, berodde det sålunda på en ren tillfällighet att general Beckman blev offret. Det kunde lika väl ha varit en annan, vilt främmande person, hans fixa idé lett honom att rikta sitt skott mot.